ΑΝΑΓΚΗ ΑΜΕΣΗΣ ΚΑΙ ΡΙΖΙΚΗΣ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Απόλυτη στρατηγική προτεραιότητα ο συνολικός ΕλληνοΤουρκικός συντονισμός

Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Τα ζωτικά συμφέροντα μιας χώρας συμπίπτουν κατά βάση με τα ζωτικά συμφέροντα του κόσμου της. Μια χώρα που για διόφορες ιδεοληψίες και συμφέροντα του ηγετικού κατεστημένου της υιοθετεί στρατηγική στρεφόμενη (αμέσως ή εμμέσως, ενεργητικά ή παθητικά, με πράξεις ή με παραλείψεις) κατά της γεωπολιτικής λογικής του κόσμου της και των συμφερόντων του, είναι καταδικασμένη σε καταστροφή. Γιατί η λογική του κόσμου θα συντρίψει τις ιδεοληψίες και τα ιδιοσυμφέροντα του ηγετικού κατεστημένου της που έχει αποξενωθεί από το κόσμο της κόσμας. Όταν το πολιτικό κατεστημένο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας έπαψε να εκφράζει τη γεωπολιτική και τα συμφέροντα του κόσμου, εγκαταλείφθηκε από τους λαούς, κατέρρευσε και αντικατεστάθη από ισχυρότερη πολιτικοστρατιωτική οργανωτική αρχή ικανή να ενεργήσει δυναμικά σύμφωνα με τη λογική του κόσμου: αυτή είναι η βαθύτερη αιτία της επικράτησης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ή μάλλον του μετασχηματισμού της Βυζαντινής σε Οθωμανική.

Η σωστή στρατηγική μιας χώρας σε ένα κατάλληλο βάθος χρόνου δεν μπορεί παρά να είναι η έκφραση της γεωπολιτικής λογικής του κόσμου της. **Ο οικείος κόσμος της Ελλάδας είναι το μέγα και πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο. Το πεδίο αυτό είναι γεωπολιτικά και γεωπολιτιστικά ασύμβατο προς το κόσμο της ιστορικής Ευρώπης,** με τη μετατόπιση δηλαδή του Ευρωπαϊκού βάρους προς τον Βορρά και τη Δύση που άρχισε με τους Φράγκους και τον Καρλομάγνο το 800 μ.Χ. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν μια γιγαντιαία ολοκλήρωση της καθ? ημάς ευρύτατης ζώνης του πολιτισμού υπό τον πολιτιστικό καθορισμό του Ελληνισμού της Ανατολής. Η Βυζαντινή και η Οθωμανική Αυτοκρατορία αποτελούν την οργανική συνέχεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Και οι τρεις συνιστούν διαφορετικές φάσεις πολιτικοστρατιωτικής έκφρασης της γεωπολιτικής του κόσμου μας. Και στις τρεις ο πολιτιστικός Ελληνισμός έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Παρόμοια ήταν τα δεδομένα και για την προϋπάρχουσα δόμηση του κόσμου πριν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία: τα Μακεδονικά Βασίλεια, σαν διάδοχη (αν και υποβαθμισμένη) κατάσταση της Αυτοκρατορίας του Μ. Αλεξάνδρου.

Η γεωπολιτική και γεωπολιτιστική του μεγάλου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου είναι ασύμβατη προς τη γεωπολιτική και γεωπολιτιστική του κόσμου της ιστορικής Ευρώπης. Άρα οι γεωστρατηγικές των δυο κόσμων είναι ουσιαστικά και αντικειμενικά αποκλίνουσες και συχνά αλληλοσυγκρουόμενες. **Κάθε σημείωμας Ευρωπαϊστική πολιτική σε μέρους των κόσμων της περιφερείας μας είναι κακή, γιατί στρέφεται εξ αντικειμένου κατά των συμφερόντων του κόσμου όπως αυτά ορίζονται από τη γεωπολιτική και γεωπολιτιστική υφή του κόσμου.** Μια τέτοια ευρωπαϊστική πολιτική δρα πάντοτε μειωτικά της ανεξαρτησίας του κόσμου. Γιατί είναι και αυτό κάτι που πρέπει να ξεκαθαριθεί άμεσα, αφού κρατιέται θολό από την ηγετική αναξιοκρατία του τόπου μας. Η ορθότητα ή μη των στρατηγικών αύγκλισης και της στενής συνεργασίας μιας χώρας προς άλλη ή άλλες κρίνεται από την αντικειμενική συμβατότητα ή μη της γεωπολιτικής και των συμφερόντων της προς αυτά του άλλου κόσμου. Έτσι ο ίδιος βαθμός σύνδεσης μιας κόσμας Α προς άλλες Β και προς τρίτες Γ μπορεί στη μια περίπτωση (φέρ' ειπείν προς τις Β) να είναι ευεργετικός και στην άλλη (προς Γ) προδοτικός. Οι ίδιες συνομολογήσεις προς Β και Γ μπορεί να σημαίνουν ανεξαρτησία στη μια περίπτωση και εξάρτηση στην άλλη.

Αυτό είναι ένα απολύτως απαραίτητο ξεκαθάρισμα για τη σωστή εκτίμηση εναλλακτικών στρατηγικών. Και πρέπει να το λάβουν σοβαρά υπ' όψιν όσοι ασχολιθυρίζουν από πίσω για τις στρατηγικές αναλύσεις μου. Λέω λοιπόν, και το διακηρύσσω διαπρύσια η Ιστορία, ότι η γεωπολιτική του κόσμου μας είναι ασύμβατη προς τη γεωπολιτική του κόσμου της Ιστορικής Ευρώπης. Αλλά τα συμφέροντα της κόσμας μας ταυτίζονται προς τα συμφέροντα του κόσμου μας. Έπεται αναγκαία από τις δυο αυτές προκείμενες ότι ο Ελληνικός Ευρωπαϊσμός δεν είναι απλώς λάθος, αλλά υποτέλεια. **(Ευρωπαϊσμό εννοώ την ταύτιση με τη γεωπολιτική της ιστορικής Ευρώπης ιδίως κατά την ιδεολιψία της Ευρωπαϊκού υπερκράτους** - όχι τη συμμετοχή στις διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης απλώς: Εξαρτάται όπως πάντα από τις στρατηγικές προτεραιότητες). Η καλλεργούμενη διαστρέβλωση είναι προφανής: εδώ η αφύσικη ένταξη στη γεωπολιτική λογική της ιστορικής Ευρώπης θεωρείται φυσική, ενώ ο φυσικός συντονισμός με την Τουρκία για την ανάδειξη των δυναμικών του κόσμου μας (και η καθοριστική συνδιάταξη με το παγκόσμιο πεδίο) θεωρούνται δείγματα εθνικής υποτέλειας!

Και μάλιστα κατά την ιστορική περίοδο που διανύουμε σήμερα, όταν μετά την κατάρρευση του Δπολισμού το παγκόσμιο σύστημα τείνει να απελευθερωθεί από τις Ευρωπαϊκές δομές του (τις Ευρωπαϊκές πέδες του) υπό το κράτος της Αμερικανικής Παγκόσμιας Ηγεμονίας - μιας πραγματικής ειλογίας για όσους ζητούν την ελαΐθερη δυναμική των φυσικών συστημάτων και απεχθάνονται την κατατμήση των τεχνητών και κατευθυντικών δομών της Ευρωπαϊκής γεωπολιτιστικής.

Τα ζωτικά συμφέροντα της χώρας μας συμπίπτουν με τη γεωπολιτική του χώρου μας και όχι με τις ιδεοληψίες του ηγετικού κατεστημένου της.

Εσωτερικοί και εξωτερικοί παράγοντες συνδυάζονται λοιπόν στο να απαιτούν και να επιβάλλουν μια στρατηγική που να έχει πρώτιστες προτεραιότητες την κίνηση ολοκλήρωσης του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου αφ' ενός, και τον σπόλυτο συντονισμό προς το παγκόσμιο ηγεμονικό πεδίο αφ? ετέρου. Είναι θεόσταλτη ευκαιρία ότι λόγοι οικονομικής διάρθρωσης και πολιτιστικής ταυτότητας συγκλίνουν προς τις στρατηγικές αναγκαιότητες του χώρου και της εποχής. Στην πολλαπλή αυτή σύγκλιση θαμελιώνεται η δυναμική ταχύτατων απελευθερωτικών εξελίξεων της κοινωνίας μας. Και την δυναμική αυτή τρέμει η εγκώρια αναξιοκρατία. Όθεν ο αναχρονιστικός Ευρωπαϊσμός της. Όλα εξηγούνται στην ιστορία, αν φθάνεις στην ουσία των πραγμάτων.

Είναι π.χ. καταγέλαστη η στάση της ιθαγενούς αναξιοκρατίας όταν αγωνίζεται να αμποδίσει τις σαρωτικές διαρθρωτικές αλλαγές που σπέρχονται επικαλούμενη την "ασυδοσία των αγορών", το "νόμο της ζούγκλας" και άλλα τέτοια κωμικά συνθήματα τρομοκρατίας. **Οι αγορές και η ζούγκλα είναι φυσικά συστήματα εξαιρετικής ευστάθειας, ισχυρής ισορροπίας και μεγάλης συνολικής αρμονίας.** Στη ζούγκλα εξαφανίζονται είδη της πανίδας και της χλωρίδας, επειδή εκεί ισχύει ο νόμος του ισχυρότερου και δεν υπάρχει καμία τεχνητή "θεσμική" προστασία; Αντιθέτως, η ποικιλία είναι εκεί μέγιστη. Ο "άθεσμος" ανταγωνισμός κάνει να ανθούν όλες οι δυνατότητες ενός συστήματος, γιατί τίποτε δεν μπορεί εκεί να αμποδίσει έναν παράγοντα από το να καταλάβει τη θέση που του αξίζει. Το κλεδί βέβαια είναι αυτό το "που του αξίζει": γιατί δεν μπορεί ούτε να έχει μεγαλύτερο ρόλο από αυτόν που είναι σε θέση να δικπεραιώσει ούτε και μικρότερο, όπως γίνεται μέσα από τους συνήθες στα "προστατευτικά" συστήματα εσωτερικούς διαύλους της προώθησης και του αποκλεισμού βάσει τεχνητών "θεσμικών" κριτηρίων. **Η φύση και ο Θεός κρίνουν τα πράγματα κατά την αντικειμενική αξία τους. Εδώ αντιθέτως θέλουν κρίσεις υπό τεχνητούς όρους.** Συχνά η υποκείμενη στρέβλωση της πραγματικότητας αποκαλύπτεται με γελοία τρόπο: προ ημερών υπεύθυνα χείλη (αλλά αναθθυνο μυαλό) είπαν ότι βεβαίως θέλουμε (σε κάποιο τομέα) την απόλυτη απελευθέρωση υπό όρους!!! Ούτε η αντίφαση δεν τρομάζει τους ανάξους! Ανέλυσα λίγο αυτή τη διάσταση του φαινομένου για να καταδείξω την αλληλεξάρτηση των επιλογών του ηγετικού κατεστημένου (όλου). **Ο στρατηγικός Ευρωπαϊσμός πάει μαζί με έναν οικονομικό Ευρωπαϊσμό και με έναν πολιτικό Ευρωπαϊσμό και με ένα γενικότερο αξιολογικό Ευρωπαϊσμό κ.ο.κ. από τα γενικότερα στα μερικότερα της συνολικής ανθρώπινης δραστηριότητας.**

Αλλά θα μείνω στα θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας εν προκειμένω, όπως έχω υποσχεθεί. Η στρατηγική πολιτική της Ελλάδας μετά το 1955 είναι, σαν βασική κυρίαρχη γραμμή, η διατήρηση της διάσπασης του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου και η αποτυχία κάθε κίνησης προς την ολοκλήρωσή του. Έτσι όταν (παρά το διαμελισμό του χώρου μας σύμφωνα με τη λογική του τότε ισχύοντος δπολισμού) δημιουργήθηκε, υπό Αμερικανική αιγίδα, το δυναμικό ΕλληνοΤουρκικοΓιουγκοσλαβικό τρίγωνο με τις συνθήκες της Αγκυρας και του Bled, η διαδικασία αναπνάχθηκε στον αέρα με την παράλογη ανακίνηση του Κυπριακού ζητήματος. Και όταν λέω "παράλογη ανακίνηση" δεν εννοώ ότι καθεαυτή η επικαιροποίηση του Κυπριακού ήταν παράλογη, όσο ότι ο τρόπος προώθησης και η στρατηγική επιδίωξης λύσης του ήταν παράλογες, αφού, όπως ανέπτυξα στο προηγούμενο άρθρο, έγιναν χωρίς την απαραίτητη συνολική συνεννόηση με την Τουρκία.

Παραλείποντας τις εξελίξες μέχρι το 1990, έρχομαι στη μεταμυχροπολεμική εποχή, όταν η μετάπτωση του παγκόσμιου συστήματος από δπολικό σε μονοπολικό (Αμερικανική ηγεμονία) δημιουργεί στο περιφερειακό μας πεδίο δυναμική προοπτική ριζικής κίνησης προς την ολοκλήρωσή του. **Η Ελλάδα εξακολουθεί όμως την περασμένη δεκαετία να έχει αντιπεριφερειακή πολιτική, ακολουθώντας τη στρατηγική ταύτισή της προς το κόσμο της ιστορικής Ευρώπης.** Ακολουθεί αντιπεριφερειακή πολιτική στο Γιουγκοσλαβικό, αντιπεριφερειακή πολιτική στο Μακεδονικό, το ίδιο στο Αλβανικό, και βεβαίως εντείνει την αντιτουρκική πολιτική της με το δόγμα του εξ Ανατολών κινδύνου. Μην ξεχνάμε ότι μέχρι τον τελικό Σερβικό πόλεμο που προκάλεσε την αναπροσαρμογή της Σερβικής πολιτικής, η πολιτική της Ελλάδας ήταν να προφασίζεται ότι δεν έχει σχέση με τις Βαλκανικές εξελίξες, επικαλούμενη την περιβόητη στρουθοκαμηλική αρχή ότι "δεν είμαστε μέρος του προβλήματος". Μετά βεβαίως τον πόλεμο κατά της Σερβίας, το κατεστημένο εδώ αντιλήφθηκε πόσο επικίνδυνοι είναι παρόμοιοι αναχρονιστικοί στρατηγικοί σχεδιασμοί που σκοπεύουν στη διατήρηση ενός ανολοκλήρωτου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Έτσι μετά από μια μεταβατική περίοδο συμφύσημων τάσεων, υποτίθεται ότι τώρα πια έχει υιοθετήσει τη στρατηγική της ΒαλκανοΜικρασιατικής συνεργασίας σαν συνέχεια της πολιτικής του Μεσοπολέμου (μετά το 1930) και της πρώιμης μεταπολεμικής περιόδου. Έφθασε συγκεκριμένα στο σημείο ο Πρωθυπουργός να προτείνει τη σύμπηξη (την ανασύσταση) Βαλκανικού Συμφώνου στενής συνεργασίας, μάλιστα με διαιθυντήρια. **Αλλά η υποτιθέμενη αυτή στροφή είναι αναξιόπιστη αφού δεν συνοδεύεται από τ κύριο ζητούμενο: την εξομάλυνση των σχέσεων με τη Τουρκία σαν κύρια περιφερειακή δύναμη. Και εξομάλυνση σε αυτό το πλαίσιο κι υπό τις σημερινές διεθνείς κι περιφερειακές συνθήκες δε σημαίνει ούτε μικροκινήσεις ανθρωπιστικής συμπάθειας ούτε βήμα-προς-βήμα προσέγγιση, ούτε την ανάπτη πολιτική των μέτρων εγκαθίδρυσης εμπιστοσύνης - αλλά σημαίνει θαμελιώδη και συνολικό στρατηγικό ΕλληνοΤουρκικό συντονισμό.**

Μόνο με τέτοια ριζική στροφή στην εξωτερική πολιτική της Ελλάδας (ανάλογη και πολύ πιο δυναμική προς αυτή του Βενιζέλου το 1930) θα δημιουργηθούν οι συνθήκες επίλυσης των ΕλληνοΤουρκικών διαφορών. Γιατί οι διαφορές αυτές εκπηγάζουν, εκφράζουν και σηματοδοτούν τη στρατηγική αντιπαλότητα των δυο χωρών και έτσι καθίστανται ευεπίλυτες (αν δεν εξαφανίζονται αυτομάτως τελείως) με τη μετασταθή της αντιπαλότητας σε σύγκλιση. Αρκεί βέβαια η σύγκλιση να είναι γνήσια και ειλικρινής. Και τέτοια μπορεί να είναι, γιατί την απαιτούν τα ζωτικά συμφέροντα της χώρας μας.

Η Ελλάδα χρειάζεται την Τουρκία για την προάσπιση των ζωτικών συμφερόντων του κόσμου μας, και της ίδιας της χώρας μας. Και χρειάζεται μα Τουρκία ισχυρή και ικανή να προασπίσει τα κοινά συμφέροντα του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου απέναντι στις αποσταθεροποιητικές Ευρωπαϊστικές τάσεις. Ο Ευρωπαϊσμός έχει αποδυθεί σε σγώνα αποδυνάμωσης της Τουρκίας, τον οποίο ανοήτως σιγοντάρει η Ελλάδα προς βλάβη των συμφερόντων της. Σκεφθείτε μια Τουρκία ευρωπαϊστική: και αναρωτηθείτε εάν σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν μεγαλύτερο ή μάλλον πολύ μικρότερο το βάρος της Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Και με αυτή την ευκολοαπάντηση ερώτηση δεν εννοώ ασφαλώς να προτείνω την υιοθέτηση καμιάς "καπατσοσύνης" από αυτές που η ηγετική μας αναξιοκρατία παράγει αφειδώς - του να επιζητεί φαινομενικά η Ελλάδα τον ευρωπαϊσμό της Τουρκίας, πιστεύοντας ή ελπίζοντας και ευχόμενη ταυτόχρονα να μην γίνει! Ας το καταλάβουν οι καπάτσοι μας ότι στην εποχή της Αμερικανικής Ηγεμονίας τέτοιες πονηριές δεν περνάνε. Ας προσέξουν οι απανταχού "εξυπνάκηδες" της Αμερικανικές Ταρίφες στο χάλυβα, την ενίσχυση στις ΗΠΑ της αγροτικής παραγωγής, την διευκολύνόμενη μικροδιολίσθηση του δολαρίου προς ανταγωνιστική στήριξη της Αμερικανικής βιομηχανικής παραγωγής, τον πόλεμο κατά της Τρομοκρατίας, το δόγμα της στρατηγικής επιλογής "μαζί μας ή εναντίον μας" που επιβάλλουν προς πάσα κατεύθυνση οι ΗΠΑ, κλπ **Οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να επιτρέψουν σε άλλους να χρησιμοποιήσουν το ελεύθερο, φυσικό σύστημα που η Αμερικανική ηγεμονία σκοράζει και διαδίδει, για να πλήξουν την ίδια ρίζα και την εγγύησή του, την ίδια τη χώρα που είναι η δυναμική εστία του, τις ΗΠΑ, υπέρ ιδικών τους κατεστημένων συμφερόντων.** Ό,τι έπαθε η Ιαπωνία τη δεκαετία του '90, θα το πάθει η Ευρωπαϊκή Ένωση την τρέχουσα δεκαετία αν δεν πάει επιτέλους στη θέση της. Αυτό εκτός από το ότι θα γίνει, μας συμφέρει κιόλας: έτσι θα γλιτώσουμε κι εμείς. Οι ΗΠΑ (όπως όλες οι υπεύθυνες ηγετικές δυνάμεις στην Ιστορία, και πολύ περισσότερο από όλες τους αφού αποτελούν υπερθετική προβολή όλων τους) ξαναβάζουν τα πράγματα στη βάση τους και στη θέση τους. Ξανάρχεται ο υγιής πραγματισμός της αλήθειας, η λειτουργικότητα της γνώσης, η αξιολογία του ανταγωνισμού και της ικανότητας και της επιτυχίας - αναβιώνει το αρχαιοΕλληνικό μοντέλο του αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων. Η στοχή μας αποκτά πάλι τη φυσική και ευλογημένη σκληρότητα του όντος. Δόξα τω Θεώ, να γλιτώσουμε από την αερολογία και την υπαρξιακή ψευτιά και την αναξιοκρατία.

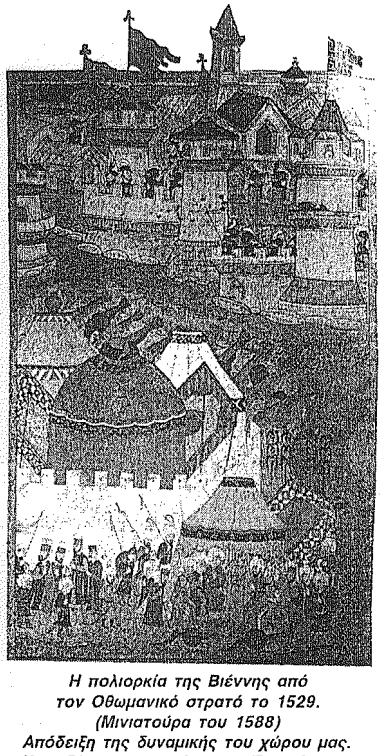

Η πολιορκία της Βιέννης από τον Οθωμανικό στρατό το 1529. (Μινιατούρα του 1588)

Απόδειξη της δυναμικής του χώρου μας. Χρειαζόμαστε και τώρα την Τουρκία στις Βρυξέλλες για να έχει βάρος ο χώρος μας

Ο ρόλος της Τουρκίας είναι εγγύηση ασφάλειας και ανεξαρτησίας για τα χώρο μας. Χρειαζόμαστε την Τουρκία για ένα ισχυρό ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο με έντονη ακτινοβολία ισχύος στις στρατηγικά κρίσιμες πέριξ περιοχές. Ο ΕλληνοΤουρκικός συντονισμός θα μεγιστοποιήσει το δυναμικό του πεδίου μας, οδηγώντας τις εξελίξες προς την ολοκλήρωσή του, δηλαδή τη συστηματική συνέργεια των μερών του. Παρά το εγγενές ανολοκλήρωτο του χώρου της ιστορικής Ευρώπης, Γερμανία και Γαλλία μπόρεσαν (έστω για κάποιο διάστημα) να δημιουργήσουν άξονα συνδυασμού του χώρου τους, όταν τα ζωτικά συμφέροντά τους το αξίωσαν. Πόσο πιο εύκολη αντικειμενικά είναι η συνολική στρατηγική σύγκλιση Ελλάδας και Τουρκίας σε ένα χώρο μέγιστης ιστορικής και γεωπολιτικής συνάφειας, όπως είναι το μέγα ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο. Απόλυτη προτεραιότητα της Ελληνικής εξωτερικής πολιτικής πράπει να είναι ο ΕλληνοΤουρκικός συντονισμός για την ολοκλήρωση του χώρου μας. Αυτό θα επιτρέψει και την ολοσχερή δημιουργική εγκόλπωσή του στο παγκόσμιο ηγεμονικό πεδίο, πολλαπλασιάζοντας τη δυναμική του. Οι Ευρωπαϊκές εξελίξες ανήκουν πια στο περιθώριο της ιστορίας. Πρέπει η ενέργεια που καταναλώνεται αρνητικά, στην ΕλληνοΤουρκική αντιπαλότητα, να επαναδιοχετευθεί θετικά υπέρ του χώρου μας. Αυτό είναι το γεωπολιτικό νόημα της πλήρους και ανυπόκριτης ΕλληνοΤουρκικής προσέγγισης.

Όταν ξεκαθαρίζουν τα βασικά και ουσιώδη, αυτόματα επιλύονται και τα φαινομενικά άλυτα.

Α) "Ευρωστρατός". **Είναι ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας να μην υπάρξει ανεξάρτητη Ευρωπαϊκή στρατιωτική δύναμη.** (Βέβαια δεν θα υπάρξει, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα). Είναι ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας κάθε Ευρωπαϊκή στρατιωτική δύναμη να ελέγχεται από το ΝΑΤΟ και να εντάσσεται πλήρως στη λογική της Αμερικανικής ηγεμονίας. (Και πάλι, έτσι θα γίνει, αλλά εδώ το θέμα μας είναι η ορθοτική κατοδίκη των ιδεοληψιών της Ελληνικής ηγετικής αναξιοκρατίας). Ο καλύτερος τρόπος ελέγχου του "Ευρωστρατού" που να μεγιστοποιεί το ρόλο του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου στην αρχιτεκτονική ασφαλείας του γεωγραφικού Ευρωπαϊκού χώρου, είναι μέσω της εμπλοκής της Τουρκίας στη λειτουργία του. Είναι επομένως ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας αυτή η εμπλοκή - **και η χώρα μας θα έπρεπε να έχει πρωτοστατήσει μαζί με τις ΗΠΑ και την Τουρκία στη σχετική συμφωνία, αντί να αφήσει στην Αγγλία το μοναδικό ρόλο** για τη διαστερεώση αυτής της στρατηγικής αναγκαιότητας.

Β) Κυπριακό. **Είναι ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας η ταχύτατη είσοδος της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.** Είναι ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας να υπάρξει συνολική ΕλληνοΤουρκική συνεννόηση για όλα τα θέματα που αφορούν στις σχέσεις της ΕΕ με Τουρκία και Κύπρο. Ίρα εμείς πρώτοι θα έπρεπε να επιμένουμε στην επίλυση του Κυπριακού πριν από την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ.

Κυπριακό, προβλήματα Αιγαίου, όλο το πλέγμα των ΕλληνοΤουρκικών διενέξεων, εκφράζει απλώς το καθεστώς ΕλληνοΤουρκικής αντιπαλότητας. Για το συμφέρον του κόσμου μας και της χώρας μας πρέπει να αποτινάξουμε το καθεστώς αυτό και να το αντικαταστήσουμε, όχι βήμα-βήμα αλλά ολοσχερώς και δια μιας, από σύστημα συνολικού και βαθύτατου ΕλληνοΤουρκικού συντονισμού. Με αυτόν τον στρατηγικό στόχο, όλα τα άλλα βρίσκουν αυτόματα τη θέση τους και τη λύση τους. Αρκεί βεβαίως να πρυτανεύσει η λογική και ο πραγματισμός. Γιατί μόνο έτσι ακολουθεί η επιτυχία. Μπορούμε να το κάνουμε; Τα δειλά δείγματα προς αυτή την κατεύθυνση τελευταία του Υπουργείου Εξωτερικών θα αφεθουν να καρποφορήσουν; Για να γίνει αυτό χρειάζονται ριζικές και συνολικότερες αλλαγές στο ηγετικό κατεστημένο - προσώπων, δομών και πολιτικής. Θα γίνουν; Είναι η τελευταία ευκαιρία της χώρας μας. Ει δ' άλλως βουλιάζουμε.

** Με αυτό το άρθρο τελειώνει η παρούσα σειρά. Η νέα θα αρχίσει το Φθινόπωρο.*